

stykke ned til sommerhuset, men den slags måtte være inkluderet i prisen. Nu var de fremme, og Karl vikledede hænderne af gashåndtaget. Der var ikke nogen at se på bagsiden af huset, men de sad nok omme på terrassen. Ved siden af motorcyklen holdt en bil som Karl ikke kendte. Han halede Nuks op og tog hende på armen, mens Lonni med besvær fik trukket benene til sig og tumlede ud på græsset. Egentlig var det det svære øjeblik.

– Vi kan godt nå at køre igen, hviskede Lonni, der er ingen, der har set os!

Karl rystede på hovedet, og i det samme kom Nete rundt om hushjørnet. Hun standsede, skyggede med hånden for øjnene og slog så endelig ud med armene.

– Gud, er det jer, sagde hun.

De blev stående lidt over for hinanden, så fortsatte Nete:

– Hvordan er I dog kommet her op? Da ikke på den der!

Hun knækkede sammen og lo.

– Gud, hvor det ligner dig, Karl!

Karl var ikke helt i stand til at vurdere udbruddets indhold.

– Vi har gæster, sagde Nete. Men det er da ligemeget ... I kan da altid komme med om og sige dav ...

Hun fik øje på Eva og gik hen og rørte ved barnet.

– Davs, Nuks, er du også kommet med?

– Motor-cykel, sagde Nuks. Hun skilte det svære ord omhyggeligt ad for at kunne udtale det rigtigt.

– Jah, sagde Nete og virrede med hovedet, så blev hun på sin lidt fjerne måde pludselig overbeslutsom og råbte:

– Kom nu med jer, lad vær at stå der og glo!

De fulgte hende rundt om hjørnet.

– Det er bare Ludvig, sagde Nete.

Karl standsede. Men det var for sent. Tilbagesetet var afskåret.

– Ah, Gud, tænkte han, Ludvig, ikke Ludvig, hvorfor netop Ludvig?

Ludvig Bolvig sad med bare fødder og de lange, grå bukser smøget op til et stykke under knæet. Benene havde næsten samme grå farve som bukserne. Han var en af dem, der stod øverst på Karls liste, når den store dag oprandt. Ludvig var filmæstetiker og en af Nalles opfindelser. Selv om Nalle ikke havde den ringeste forstand på film, mente han, at det var godt at være dækket ind til alle sider. Det var oppe i tiden at respektere filmen som kunst- art, og når Ludvig sagde Godard sagde Nalle Demy og når Ludvig nævnte Hitchcock var Nalle ikke sen til at følge efter med John Ford. De kunne enes om en afsky for Bresson (den slappe æseldriver, som de kaldte ham), men når talen blev om Hawks, gik de hver sin vej. Ludvig tilbad hans drengagtige friskhed, voldens uskyld, jungleinstinkt, vildmarkens koreografi, men Nalle fandt ham for lidt intellektuel, selv om han vidste, at han her forsvarede et synspunkt, der måtte nedkalde modstanderens foragt. Karl tænkte på dengang han havde ligget i et hul ude ved Bellahøj sammen med Fedtmule for at få et nærbillede af en jordbærplante til filmen om den sumpede landbohaves dræning og fornyelse. Vildmarkens koreografi!

Nalle så sig nervøst omkring, da han fik øje på karavannen bag hushjørnet gennem glasset i verandaen. Så valgte han den passive sophistication og lænede sig tilbage i liggestolen.

– Dav, sagde han, da Karl og Lonni stod over for ham. Eva hang på Karls skulder.

– Davs med jer, sagde Karl og slog håret tilbage i et hovedkast.